

REVISTA MUSICAL CATALANA

Concerts, Crítica

Bons auguris i molta feina per fer

Redacció on 2 octubre, 2015 / Comments closed

© May Zircus

TEMPORADA OBC. Vadim Repin, violí. Cor Madrigal. Cor Lieder Càmera. Kazushi Ono, director. Obres de Parra, Prokófiev i Ravel. **L'AUDITORI. 26 DE SETEMBRE DE 2015.**

Per Xavier Chavarria

Aquest cap de setmana hem assistit a l'inici d'una nova etapa. Una etapa prometedora, que genera il·lusió i moltes esperances. Una etapa que hauria de significar un canvi substancial en les dinàmiques i trencar amb un funcionament que ha donat els resultats que ha donat. El model s'ha exhaurit i necessita recanvi urgentment per sortir d'aquesta zona de confort, acceptable, agradable fins i tot, però mediocre per a molts. Calia fer un pas endavant, sobretot per fer-ho millor, per sortir d'aquesta segona divisió en què estem instal·lats. Perquè el talent i la qualitat hi són, i també el compromís. No hi ha dubte i és sentiment majoritari que calia un relleu, aire nou i noves maneres de fer. Hi havia molta expectació, aquest cap de setmana. I el que hem presenciat dóna molt marge a l'esperança. Certament, el resultat no va ser impecable, incontestable; queda clar que caldrà fer molta feina a partir d'ara i haurem de ser pacients. Però el que va sonar feia molt de goig. Sempre hi ha els eters insatisfets que no en tenen mai prou i que no ho veuen clar. No patiu: s'entendran, perquè la qualitat i el compromís ferm hi són en totes les parts. Estem convençuts que la nova etapa de l'OBC, amb el director japonès Kazushi Ono al capdavant, serà profitosa i brillant, i que ens donarà a tots els melòmans moments inoblidables.

Amb L'Auditori ple de gom a gom, Kazushi Ono es va presentar oficialment com a flamant titular de l'OBC amb un repertori exigent i complex, però –ens temem– amb menys temps de treball del que hauria estat desitjable en una ocasió com aquesta. Insistim que el resultat va ser correcte, òptim fins i tot en alguns episodis, però els desajustos que es van percebre (i veure) responen més a la falta d'assajos que no pas a mancances dels músics o a la dificultat del repertori. No obstant això, i com no podia ser d'una altra manera, teníem la mirada posada a la batuta i l'orella al resultat: és aquest el líder que necessita l'OBC? Tot i que ja en teníem referències impecables, aquest concert ens va permetre constatar la inqüestionable categoria de Kazushi Ono, amb un gest clar i flexible, auster, receptiu, atent i reactiu al que sona (hem vist directors en aquest mateix podi que sembla que no sentin el que està sonant davant d'ells, o que no hi reaccionen adequadament) i amb una visió de les obres madura, equilibrada i coherent. Això es va fer especialment palès en la simfonia coreogràfica *Daphnis et Chloé* que va sonar a la segona part, l'obra orquestral més extensa de Maurice Ravel, un aparatós i delicadíssim colós orquestral de gran complexitat i difícil de conduir; la lectura que en va fer Ono va tenir coherència, amb moments brillants i ben dosificats ("Albada"), amb intervencions excel·lents dels solistes de l'orquestra –en què cal destacar especialment les flutes i tota la fusta– i una bona prestació dels cors Lieder Càmera i Madrigal en el paper estrictament instrumental que els assigna Ravel en aquesta partitura.

Kazushi Ono i Hèctor Parra s'abracen en finalitzar l'obra del compositor català. © May Zircus

El concert havia començat amb *InFALL*, una obra magnífica d'Hèctor Parra, el compositor català que L'Auditori i també el Palau de la Música tenen en residència aquesta temporada. Ell mateix va explicar-la des de l'escenari just abans de ser interpretada per l'OBC: una obra que reflecteix la passió que Parra sent pel món científic i l'origen de l'univers, amb una música de grans sonoritats però també cal·ligràfica i minuciosa, tímbricament molt rica i plena de contrastos, i d'un altíssim poder evocador que demostra que la nova música també pot seduir el gran públic. L'OBC la va estrenar l'any 2012, però aquesta versió retocada i ampliada va sonar més consistent i contrastada.

Un instant de l'actuació de Vadim Repin. © May Zircus

L'altre gran protagonista de la vetllada havia de ser el violinista siberià Vadim Repin tocant el *Concert per a violí i orquestra núm. 2* de Serguei Prokófiev, una obra que possiblement no és de les més reeixides del compositor rus, però que permet l'exhibició de virtuosisme. La versió tampoc no hi va ajudar: Vadim Repin va mostrar bona tècnica i so bonic, però poca contundència i certa fredor –fins i tot en el dolcíssim “Andante assai”, la perla d'aquesta obra–, i la seva actuació va provocar més indiferència que no pas fervor. Vadim Repin va voler agrair els aplaudiments del públic amb una propina musical compartida amb el concertino associat de l'orquestra, Christian Chivu, amb qui va interpretar un moviment de la *Sonata per a dos violins* del mateix Prokófiev, una peça exquisida tocada amb delicadesa i molt bon gust (li podem treure el cognom d'“associat”, a Chivu? Tocant així, s'ho mereix de llarg).

En definitiva, la nova etapa de l'OBC comença amb bones sensacions i sembla que està en molt bones mans; però caldrà una feina molt intensa i ens temem que la multiplicitat de càrrecs que ocupa Kazushi Ono, alternant titularitats a l'Òpera de Lió, Tòquio i Barcelona no li permetrà de fer-la amb la profunditat i la dedicació que serien necessàries. Seria una llàstima. Ho seguirem amb atenció i amb la paciència i la confiança que facin falta.

Share this post: [G+](#) [Like 62](#) [Tweet](#)